

Hejčínské OKO

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně

ČERVENEC – SRPEN 2024

ÚVODNÍ SLOVO

KDO JE KDO, ANEB ODHALENÍ TAJEMSTVÍ BIŘMOVACÍCH JMEN

Milí farníci,

děkuji všem vám, kdo jste se před biřmováním zapojili do desetidenní modlitby za naše biřmovance. Její součástí byla i nabídka modlit se litanii k jejich biřmovacím patronům. Daniel Dehner mi nadnesl, že byste se rádi dozvěděli, který světec ke kterému biřmovanci patří. Tím spíš, že při obřadu samotném nebylo možné to všechno sledovat a postřehnout.

Tedy: **Klára Labounková** se na biřmování sice připravovala s námi, ale protože věděla, že v náš den D bude se školou v Anglii, přijala svátost biřmování už 19. května o slavnosti Se-slání Ducha Svatého v katedrále. A vybrala si biřmovací jméno **Ester**.

Jediný světec, který si získal srdce hned dvou biřmovanců, je **svatý Kryštof**, a to díky tomu, že je patronem poutníků, řidičů a aviatiků (respektive letecké záchranné služby). Zvolili si ho **Honza Návrát** a **Pavel Kotek**.

Děvčata **Návrátova** si záměrně zvolila takové patronky, které měly vztah k dětem a péči o ně a o jejich výchovu: **Anička svatou Andělu Merici** (zakladatelku společenství sester voršilek) a **Lidka svatou Zdislavu** – manželku a zároveň maminku několika dětí.

Další naše národní světce z období středověku si vybrali **Petr Klásek** – **svatého Jana Nepomuckého** a **Veronika Dvorská** – **svatou Anežku Českou**.

Světci z novozákonní doby jsou mezi zvolenými patrony také dva. **Vojta Pelcl** přijal za patrona **apoštola Pavla**. Přiznává, že když uvažuje o Pavlově a o své povaze, spatřuje tu určité společné rysy. A **Kačka Chlupová** se rozhodla pro **svatou Martu**.

Veroniku Šubovou oslovil životní příběh **svaté Rity**, její svízelné manželství a nakonec splněná touha po životě v klášteře. **Vašek Kubeš** si zvolil **svatého Františka z Assisi**.

Ondra Andrie volbou **svatého Mikuláše** vyjádřil svou úctu k světcovým příkladným vlastnostem i vazbu na horeckou farnost.

Další známé a velmi sympatické světce z mladší doby si zvolili **Florian Koupil** – **svatého Ignáce z Loyoly** (zakladatel jezuitů; ostatně i Florianův biřmovací kmotr je jezuita – P. Miroslav Herold); **Jeník Kotek** – **svatého Filipa Neri** a **Ríša Šnevajs** – **svatého Klementa Marii Hofbauera**. Ten zaujal Ríšu tím, že se narodil na jižní Moravě, stal se členem řádu redemptoristů a potom působil ve Varšavě a ve Vídni. **Klára Werdichová** si vybrala **svatou Faustinu** a **Agáta Coufalová** **svatého Domínika Savia**. **Vlád'u Chlupa** oslovuje hrdinství a obětavost **svatého Maxmiliána Kolbeho**.

Světice i pro mne dosud neznámé si zvolily **Judita Coufalová** – francouzskou řeholnici **svatou Emílii de Rodat** (1797–1856) a **Anička Klimčáková** – patnáctiletou mučednici ze Sardinie **blahoslavenou Antonii Mesinovou** (1919–1935).

Ale už jsem si o životě i těchto dvou patronek něco vyhledal a přečetl. A zaujalo mne to a obohatilo. Věřím, že i vás to všechno zajímá nejen ze zvědavosti, ale z lásky k Bohu a z úcty k těm, kdo měli velkou víru. Ano, neostýchejme se radovat se z toho, že nás příklad svatých zajímá a inspiroje.

P. Gorazd

PŘEDSTAVENÍ BIŘMOVANCŮ (7)

Představujeme vám poslední tři z letošních biřmovanců. Kdo jste zdatní v matematice, všimnete si, že jste rozhovorů četli celkem 21, ale biřmovaných v neděli v Hejčíně bylo jen 19. To proto, že Klára Labounková byla biřmována v katedrále o slavnosti Soslání Ducha Svatého (hejčínský termín se jí nehodil), a Daniel Hut, který se vám představil v Hejčínském oku hned mezi prvními, se rozhodl své biřmování ještě odložit. Tito tři poslední mají tu výsadu, že rozhovor s nimi jsme natočili až poté, co svátost biřmování přijali.

RICHARD ŠNEVAJS

Já se jmenuji Richard Šnevajs, je mi dvacet dva let, žiji v Olomouci a patřím do farnosti svatého Cyrila a Metoděje. Ve farnosti ministruji – pomáhám knězi u oltáře.

Ríšo, jak jsi prožil slavnost biřmování? Co tě zasáhlo, oslovilo?

Ta slavnost je pro mne významným okamžikem mého života, rok jsem se na ni s otcem Gorazdem připravoval. A věřím, že význam tohoto okamžiku se přede mnou odkryje v budoucnu ještě víc. Je to pro mě veliká čest, že mohu nést pečeť daru Ducha Svatého. Vážím si také společenství biřmovanců, které jsme utvořili. A k otci biskupovi, který nás biřmoval, mám specifický vztah, protože mě také křtil – ve farnosti svatého Michala v Olomouci. Setkání s otcem biskupem i pak obřad samotný byly velmi milé a srdečné.

A můžeš zmínit nějaký konkrétní moment, který tě zvlášť zasáhl?

Konkrétně to čtení, které četla Kačka Chlupová, o tom, jak Duch působí v životě křesťana. Že projevy toho jsou radost, pokoj, trpělivost, sebeovládání, umírněnost a další. Pro mě je to velká výzva, abych tyto ctnosti dál ve svém životě rozvíjel.

Velice silným okamžikem také bylo, když nám otec biskup na konci udílel požehnání. Připomnělo mi to slova Pána Ježíše k apoštolům. Vnímal jsem opravdovost otce biskupa a to, jak si přeje, aby tento obřad byl v našem životě patrný. Abychom dokázali žít podle evangelia, dělat lidem radost, pokoj, pomáhat jim a být světlem světa a solí země.

ONDŘEJ ANDRLE

Jmenuji se Ondra Andrle, jsem z Horky, kde navštěvuji kostel svatého Mikuláše, tam mě můžete vidět jako ministranta u oltáře. Mám dva sourozence, do kostela chodíme i s rodiči celá rodina. A ještě se podílím na vedení společenství mladých farníků, které má název T-klub.

V neděli jste byli biřmováni, jak jsi celou slavnost prožil?

Ještě před samotným biřmováním jsme měli v učebně setkání s otcem biskupem, které se mi zdálo velice otevřené a myslím, že velice dobře začalo ten den. Bylo dobře, že to setkání bylo takto – před samotným biřmováním.

A následně slavnost biřmování byla velkolepá. Vypíchl bych třeba hudbu, kterou vybrala schola, i varhany, které tomu dávaly opravdu velkolepost. Myslím, že jsem to celé prožíval opravdu do hloubky. Celá ta slavnost mě pohltila a prožíval jsem tak

i to samotné udílení a pomazání olejem. Byl to pro mne velký zážitek.

A kromě tohoto zážitku sis uvědomil ještě něco dalšího?

Když jsem o tom pak přemýšlel, řekl jsem si, že ten dnešní den byl důležitým milníkem ve víře každého z nás – biřmovanců. Ale považuji ho za důležitý i pro naše farnosti, protože početně se naše farnosti rozrostly o dvacet nových dospělých křesťanů, kteří mohou tyto farnosti oživit a být velkým přínosem.

A ještě bych chtěl poděkovat rodině, farnosti a všem, kdo položili základy mé víry, kterou jsem mohl při přijetí svátosti biřmování stvrdit. A taky bych chtěl poděkovat schole, hudebníkům na kůru a všem, kdo se nějak podíleli na přípravě té slavnosti, protože si myslím, že se opravdu moc hezky vydařila.

VERONIKA DVORSKÁ

Tak jo. Já jsem Verča Dvorská, jsem z horecké farnosti, ale když se mi v neděli nepodaří vstát na 8.20, tak mě můžete vidět na mši i v Hejčíně. A chodila jsem na Gymnázium Hejčín, ale tam jsem našťastí úspěšně odmaturovala, takže budu příští školní rok nastupovat na výšku.

A jak jsi ty biřmování prožila?

Celá svátost biřmování byla velice krásná, počínaje už těmi chválami večer předtím, které měly hrozně příjemnou atmosféru, takovou klidnou. A byl tam jeden takový moment, kdy jsme všichni biřmovanci stáli nastoupeni v půlkruhu před oltářem,

na kterém byla vystavena monstrance, a Vy (otec Gorazd) jste chodil a každému z nás jste individuálně žehnal. A já jsem si stoupla tak, že jsem byla přímo naproti té monstranci, která byla ozářena takovým tím zlatým večerním světlem, a byl to pro mě krásný moment, kdy jsem měla opravdu pocit, že mě Bůh vidí, mě osobně, i když jsem tam jedna z dvaceti – nebo vlastně jedna z osmi miliard... Takže to mě hodně připravilo na ten další den.

A samotný obřad byl taky hrozně krásný. Všechno podle mě probíhalo hladce, což mi bylo jasné, že tak bude, že Duch Svátý to bude mít nějak pošéfované, ale stejně mi to udělalo radost. A kdybych to měla vystihnout nějakými svými emocemi, tak jsem cítila pokoj a takové natěšení: jednak na to přijmout tu pečeť Ducha Svatého, a pak na to, co pro mě, pro nás, má Bůh ještě připravené do budoucna, protože biřmováním to teprve začíná. Teď se teprve začnou dít věci!

Připravil P. Gorazd

Foto © Jiří Balát

NA VODU UŽ JEDU JENOM S HONZOU, HONZOU...

Rád bych se touto cestou sám za sebe, coby organizátora této kratochvíle, krátce ohlédl za realizací historicky první cesty hejčínské farnosti na vodu divokou tak, že by se za její splutí nemusel stydět ani člen české olympijské reprezentace.

Byly věci, které se povedly: počasí, parta, logistika, špekáčky, požehnání, společenství, přízeň shora...

Naproti tomu byla ale řada věcí, které by do příštích let rozhodně zlepšit šly... Třeba opakovaná ztráta pádel některých účastníků, které raději ponecháme v anonymitě, že Romčo!!!

Nakonec nás jelo třicet osm. V přehledu se jednalo o jeden velkokapacitní raft pro šest vodáků, na který se nás nakonec vměstnalo osm: z toho tři „porcelány“. Dalšími plavidly byly dva čtyřmístné rafty obsazené rodinami Šatánků a Klimčáků. Jeden raft absolvoval cestu se specifickou atmosférou, kterou nejde slovy vyjádřit jinak než: „FUJ JE TO“. Druhý čtyřřádkový raft potom vezl nejmladšího „porcelána“ celé výpravy, dvouletou Theušku.

Zbytek vodáků se vměstnal na 8 nafukovacích kánoí: některé byly obsazeny zčásti po dvou, zčásti vezly další „porcelán“, a konečně některé měly velmi specifickou čáru ponoru (to byly ty, které vezly tři účastníky).

Zážitek to byl velký, co vám mám povídat. Díky vysokému stavu vody jsme čelili nekontrolovatelně rozmístěným větvením stromů, které upravovaly kadeře těm z nás, kteří to sami ráno nestihli před akcí doma u zrcadla. Spousta lodí vymetala zarostlé břehy meandrů s nadějí nalezení tropického ovoce, divoce rostoucího v těchto pralesích. Nejedna loď také absolvovala většinu trasy v třistapětašedesátistupňových otočkách v domnění, že tento zážitek doplní deficit z Matějské pouti. Nebo také ten padlý strom: o kterém zcela mimochodem organizátor akce mluvil, že nic takového po cestě nehrozí... Zde část osazenstva zakusila

tvrdost svojí lebeční klenby, když se snažila poražený kmen při podplutí nadzvednout. Další část vodáctva zde pak málem zůstala natrvalo: obkročmo na kmeni uprostřed řečiště... To když jejich velkokapacitní raft byl zadákem přetažen a následně odplul bez sedmi účastníků po proudu, vstříc Černému moři. Další specifickou částí byl přenos lodí: kilometry se zátěží za doprovodu milionů komárů a ovádů. O (ne)dobrovolném koupání některých účastníků v kalných vodách Moravy na těchto přenosech už raději ani nemluvím...

Nu což: kdo i přes všechny nesnáze bude mít chuť tuto divočinu absolvovat i příští rok, chystáme se znovu.

A já osobně se vám jako organizátor můžu přiznat, že se těším už teď!

AHOOOOOOOOJ!

Honza Návrat

P.S.: Honzovi patří poděkování nejen za organizaci, ale i za záchranu života jednoho z účastníků plavby, jenž svá slova o tom, že je neplavec, musel potvrdit v reálu...

Daniel Dehner

KAREL RAKUŠAN PODRUHÉ...

ŽIVOT JE TAK JEDNODUCHÝ, ALE MY... – to je název knihy hejčínského farníka, jejíž prezentace proběhla v neděli 9. června. A i když Karla Rakušana většinou aspoň od vidění dobře známe, byla by škoda nevyužít takové příležitosti a přiblížit jeho osobnost poněkud více.

Karle, z minulého čísla Hejčínského oka víme, proč kniha vznikla. Můžeš nám ještě přiblížit ve stručnosti proces zrození tvé knihy? Jak sis vybral nakladatelství a své spolupracovníky?

Začal jsem psát na začátku roku 2019 a zprvu jsem vůbec nepředpokládal, že k vydání vůbec dojde. Psaní pro mě bylo formou psychologické terapie. Má výslovnost a dikce nejsou tak plynulé, což u druhých vyvolává pocit netrpělivosti a skákání mi do řeči, mnohdy snad i myšlenku „Co mi ty můžeš nabídnout?“. Uzavřel jsem se tedy do sebe a začal jsem datlovat do klávesnice. Asi tak po roce jsem zjistil, že mám napsáno přibližně 40 stran, že tu něco vzniká, co potřebuje doladit, dát tomu tzv. štábní kulturu a chronologičnost. A tím začala fáze zrodu příběhu, který postupně dostával hlavu a patu.

Na nakladatelství *Pointa*, jež zastřešuje nakladatelství *Albatros*, které je na knižním trhu od roku 1949, mě přivedla kamarádka mého kamaráda (v současné době i má kamarádka). Její synovec zde vydal malou básnickou sbírku. Sympatické na této nakladatelské platformě je crowdfunding – spolufinancování,

kdy (v mém případě) 72 čtenářů se složilo na potřebnou částku pro náklad 1 000 výtisků. S podporou pedagogické fakulty, kde jsem v rámci volnočasových aktivit přednášel, jsem si našel korektorku. Knižního redaktora mi dělal Daniel Dehner (naš redaktor *Hejčínského oka*), grafičku a sazečku v jedné osobě poskytl *Pointa*.

Pověz nám pár slov o svém zdravotním problému a o tom, jak s ním v životě pracuješ.

Narodil jsem se s vrozenou dětskou mozkovou obrnou, která je nenakažlivá a neprogresivní. Postihuje především motoriku, což způsobuje poruchy hybnosti. Existují dvě formy (spastické a nespastické), těžší formy jsou pak diparetická, hemiparetická, kvadruparetická, hypotonická a dyskinetická. Já mám spastickou formu, což zkráceně je, že základním projevem je snížená pohyblivost spojená s vysokým svalovým napětím. Bylo tedy naprosto logické, že pro uvolnění onoho svalového napětí není jiného východiska nežli cvičit, posilovat, plavat a trénovat, prostě neseďt doma na zadku a podřídit tréninku všechno. A jak pracovat s tímto postižením? Metoda, v níž jsem byl vychovávaný a která se mi postupem času osvědčila, je nepřipouštět si, že zdravotní problém existuje. Brát ho něco jako rozkopanou kamenitou silnici, po které se musí člověk vyzbrojit dávkou trpělivosti a odolnosti, možná i kvalitnějším vozem. To ale neznamená, že silnice je nesjízdná (že by se měl znevýhodněný člověk na své postižení vymlouvat).

Rodiče, hlavně táta, ti dali pro budoucí život možná více než mnozí jiní rodiče zdravých dětí. Jak to vnímáš ty?

Trochu odbočím, ale vrátím se k pointě našeho rozhovoru. Táta i mamka pracovali celý svůj aktivní život v ekonomické sféře. Taťka měl vystudovanou ekonomii na Karlově univerzitě. V této oblasti platí pravidlo nejen nabídky a poptávky, ale i pravidlo kupuj jen to, na co máš, nebo to, co víš, že časem splatíš. Prostě tak, abys nespádl do nesplacitelnosti svých pohledávek

nebo do dluhové pasti. A přesně touto matematickou rovnicí se také řídil i po stránce zdravotní, ale také po stránce nauky životních principů a postojů pro svou ratolest. Příkladem může být třeba to, že když budu v dětství trénovat, tak budu z oné fyzické vytrvalosti v dospělosti čerpat, a zase naopak, budu-li lenivět, budu tloustnout, zkrátí se mi achilovky, tělo nebude tak pružné a možná se posadím i na vozík. V podstatě se jedná o logický princip vytváření si bytelných základů pro budoucí fungování v životě (naučit se správně pracovat se svým poničeným tělem, aby bylo pomocníkem pro duši člověka, nikoliv její přítěží). Asi bych tuto odpověď uzavřel: „Tak jako je Bůh životem duše, tak je duše životem těla.“ (sv. Augustin)

Otec, ty a hory – to patří nerozlučně k sobě...

Filosoficky pojato, člověk je jen rozhovorem, zde na zemi není na žádné dovolené, ale aby se něco naučil, aby se naučil pokoře a trpělivosti. Pro tento fenomenální princip potřeboval Bůh, aby tu byl jeden pro druhého (v samostatnosti by člověk zpychl, a pýcha je hřích). V tomto smyslu je naprosto logické, že rodiče učí své ratolesti přirozenosti, jak fungovat na zemi. Tělesnost pro duši přirovnávám k jakési škole, kde „Duše vržená do tělesnosti je podobná prvňáčce, která

se učí objevovat to, co tu již odedávna je“. Podle filosofa Heidegera tady jsme jen na pobytu (jen pro duchovní ponaučení). Musíme se znovu narodit. (srov. Jan 3,7)

Asi jsem měl to štěstí nebo to byl Boží záměr, že jsem se narodil do rodiny, kde vášní je cestování a zdolávání nejružnějších překážek,

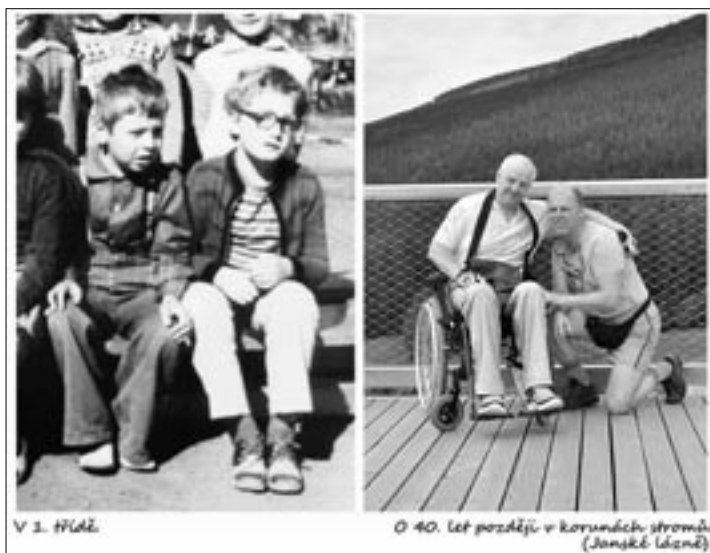

S tátou ve Vysokých Tatrách, r. 1986

objevování toho, co tu na zemi bylo bez lidské námahy pro lidi stvořeno. Domnívám se, že určitou myšlenkovou rovnicí u rodičů bylo to, že pokud tělo vystavíme v mládí náročnějšímu (hrbolatějšímu) terénu, na rovině to budu mít jednodušší. Něco jako: „Co se v mládí naučíš, ve stáří jako když najdeš.“ Proto nemám rád přehnané ulehčování, budu-li potřebovat pomoc, řeknu si o to sám.

V knize mj. hovoříš o svém kamarádovi z dětství, který skončil na vozíčku. Dáváš ho jako protiklad toho, co se přihodilo tobě. Zkus nám několika větami vysvětlit, jak to myslíš. Každý jednotlivec má totiž jinou výchozí pozici, resp. mít stejnou diagnózu ještě neznamená, že jsou skutečnosti u každého stejně...

Začnu pěkně od podlahy, a protože se nebojím nechodit okolo horké kaše, myšlenkově píchnu do vosího hnízda. „Dar lidského potomka není kus hadru, který, když se nepovede, tak se odloží do ústavu a pořídí se druhé, nebo dokonce třetí dítě.“ Asi by mi mnozí nemohli přijít na jméno, kdybych jim měl tuto větu říct face to face (z očí do očí), ale já si na této větě trvám. V tom-

to smyslu jsem přesvědčen, že takový přístup je důsledkem porušení lidských vlastností. A právě nejen pro tuto porušenost se pozemský život pojmenovává cestou směřující do uzdraveného cíle, jenž z hlediska víry bude bez konce.

Ano, kamarád má v oblasti fyzických možností těla z 95 % stejné postižení jako já. To, že skončil na vozíku, je z mého pohledu 100 % způsobeno životním přístupem a tréninkem. Pro vysvětlení budu teď nelidsky materialistický: Přirovnáme rodiče k projektantovi a ratolest se zdravotním problémem k domu. Je-li dům špatně postaven, může za to ten dům, nebo projektant toho domu? (srov. Mt 7,24–27) Moji rodiče se rozhodli mít jen mě, i přesto, že si pamatuji, že jsem asi ve čtyřech letech po bráškově či sestřičce toužil. Je pravda, že brášku z tátova prvního manželství mám, ale to je jiný příběh. Každopádně za přístup mých rodičů jsem neskutečně vděčný. Nejraději bych je svatořečil.

Známe tě, že často chodíš s foťákem na krku. Fotografování tvoří jaksí podstatu tvé osobnosti. Láska k němu se s tebou táhne od dětství, nemylím-li se...

Turistika, poznávání krásy přírody, její fotografování a následně případná prezentace těm, kteří tu šanci nemají, jsou spojené nádoby, v kterých je voda jako symbol poznání, zkušenosti a kreativity poznávat Boží zahrádku jménem zeměkoule. Z mého pohledu prosedět život u televize je životní popelnicí. Četba knížek je bezesporu výborná věc, člověk objevuje to, co tu před ním bylo, ale pokud je tělesná schránka nějak poničena, je potřeba její trénink dát na první místo. V jedné z posledních písní Karla Gotta se říká, že „Někdy se ví, co Bůh chystá a že se nedají stihnout všechna místa...“, tak proč už teď na zemi nezakoušet procento nebo tisícinu toho, co je pro nás připraveno v nebi? Onou tisícinou narážím na biblické podobenství: „Jeden den je jako tisíc let a tisíc let jako jeden den.“ (2 Petr 3,8)

Osobně považuji Českou republiku za malou útulnou zahrádku v srdci Evropy, někdo pak žije v Olomouci a okolí a Praha je

pro něj pomyslné Grónsko, které je od České republiky vzdálené 4 000 km.

Karel a chatař. Co nám k tomu řekneš?

Všechno se to točí kolem zdraví a trénování. Chataři-na a kutilství patří neodmyslitelně k sobě. Pokud si člověk chce něco sám vyrobit, třeba otevřený krb z plechu nebo sekačku na trávu ze

staré pračky, má k tomu na chatě dostatek příležitostí. Doba před rokem 1989 dávala velkou příležitost k tvůrčímu umu, kutilské hypermarkety, kde je v současné době ledacos k sehnání, neexistovaly. Na druhou stranu se domnívám, že duše byla vržena do tělesnosti právě proto, aby rozvíjela svůj um, čím jiným než kutilskou kreativitou. Trénování nohou a rukou není jen o ribstolech a činkách, které jsme měli taky. Neexistovaly finanční půjčky jako dnes, proto jsme měli nějakou chatku vždy pronajatou. Do mých 25 let jsem jich zažil pět, což na jednu stranu neumožňovalo vyšperkovávat si víkendové doupě (peníze by se investovaly do cizího), na druhou stranu si člověk uvědomí, že každé místo je nějakým způsobem zajímavé a nemá cenu se na něj upínat.

Nemůžeme vynechat tvoji manželku Andreu. Jak jste se seznámili a jak prožíváte své manželství?

Jsme lázeňská láska. V roce 1996 jsem měl už celkem zaběhlou fotoslužbu, mohl jsem si už brigádně dovolit nějakého zaměstnance. Nejokurkovější (nejméně zakázek co do odbornosti) měsíc na zakázky byl duben, tak jsem se rozhodl, že se na práci vykašlu, zaplatím pracovní sílu a po pěti letech podnikání si dopřeju volný měsíc. Pochopitelně jsem vůbec netušil a ani jsem to neměl v plánu, že se zamiluji a že budu randit

k rybníku, který se jmenuje *Společnice*... Spíš jsem chtěl měsíc čistě pro sebe a courat se po okolí Písku, Tábora a nejbližšího okolí Vráže u Písku, kde jsou lázně pro pohybové ústrojí. Pán Bůh měl jiné plány.

Jsme každý z jiného těsta a spousta aktivit je odlišných, takže na otázku, jak prožíváme manželství, je odpověď jednoznačná: máme uzdravující manželství po stránce vzájemné trpělivosti a tolerance jeden k druhému. Z mé strany, pokud bych se měl poohlédnout sám nad sebou, to byl fenomenální Boží plán. Když si vzpomenu, jak jsem se mnohdy necitlivě choval, tak bych si nafackoval. Snad je to teď trochu lepší, už nemám tolik tělesné síly a občas volné dny proležím doma nebo se tentýž den vrátím. Už to prostě o 40kilometrových dvoudenních pochodech není. To, jestli je se mnou spokojena Andy, to se musíš zeptat jí.

Karel s Andreou v Irsku, r. 2008

Ruku na srdce: Co říká Andrea na tvé všemožné aktivity a časté opouštění domácího krbu?

Myslím si, že Andy by řekla, že zkrotit mě není zrovna nej-jednodušší, je to opravdu o velké dávce tolerance a respektu. Andy si nedala vzít to domácí zázemí a klid a já jsem si zase nedal vzít tu přírodu, kde se cítím být sám sebou. Možná to je prazvláštnost vzájemné přitažlivosti, které z lidského pohledu nerozumím, ale z pohledu Božího jako lékaře, nemám sebemenších námitek. Asi bych myšlenku této odpovědi přirovnal k přitažlivosti dvou magnetických protipólů.

Chystáš nějaký další velký počín, srovnatelný s vydáním knihy?

Otázka, zda chystám pokračování, je pro mě trochu zavazující. Řekl bych to asi takto: něco v hlavě mám, ale zda pomyslně oplodněné semínko dozraje a vyklube se v pokračování, to nevím. O semínko musí být dobře postaráno a musí být dobře zaléváno. V přeneseném slova smyslu to znamená, že je důležitá modlitba, čas, trochu té literární múzy a kapka štěstí dát dohromady redaktorský tým, který by mým myšlenkám a stylu dal zase čtivou hlavu a patu. Ano, něco už v hlavě mám, ale jak se říká: Kdy poprvé vznikne stavba (kdy začnu dávat slovíčka a fotky dohromady), to ještě nevím. V myšlenkovém zátylku mám ještě třetí počín, ale to je opravdu hodně předčasné.

Na závěr nám řekni, jak se ti žije v hejčínské farnosti.

Žijeme s Andy v Olomouci od roku 2001, necelý rok jsme chodili do katedrály. Po přestěhování na Stiborku jsme přešli ke karmelitánům, kde jsme našli i duchovní zázemí. Postupem času jsme se začali ve farnosti cítit dobře, neměli jsme důvod nějaké změny. Andrea velmi ocenila jakousi pravidelnost a asi více než já se zapojuje do života okolo fary. Já oceňuji duchovní oporu ze strany bratří.

V mém životě hraje Bůh velkou roli, ale dlouho mi trvalo, nežli jsem zjistil, kde ho vnímám nejvíce. Opět připome-

nu slogan: „Co se naučíš v mládí, později jako když najdeš.“ Já ho vnímám v přírodě, na chatě, při práci, kdy v klidu si vše rozmýšlím a podle toho konám. Někdy v klidu bez rozmyslu udělám a až po chvílce si uvědomím, že to v tu chvíli bylo to správné. Neříkám, že necítím vděčnost přijatých myšlenek, které mají zdroj v Bohu a za které je potřeba děkovat, já tvrdím, že z mého pohledu tou největší pomyslnou kostelní stavbou na světě nejsou materiální stavby, ale to, co je nezasloužený dar z hůry, a to je příroda sama. Nekonečnou střechou oné přírodní stavby není nic jiného než nekonečnost hvězdné oblohy.

Děkuji za rozhovor a přeji ti ještě mnoho krásných ušlých kilometrů a zdárně dokončených věcí, do jejichž budování se pustíš. Pán Bůh ti žehnej!

Připravil Daniel Dehner

Vysoké Tatry, Východná Vysoká

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ 2. 6. 2024

HORKA NAD MORAVOU

HEJČÍN

Z FARNÍ KNIHOVNY

„*Knihy zabírají čas, ale dávají poznání a moudrost.*“ (Ulrich Wiegand-Laster)

Ano, to je právě úskalí knih – čtení zabírá čas. Navíc vyžaduje zklidnění a zastavení, a to v dnešní rychlé době pro nás není jednoduché. Vnímám, jak cenné je zastavení se během dne při mši svaté. Zastavení u dobré četby se s hodnotou mše svaté nedá srovnávat, ale je také obohacující, viz úvodní myšlenka.

Máme před sebou léto s vyhlídkou výjimečných zážitků. Jen přemýšlet, jak volné dny využijeme, je vzrušující. S radostí vyhlížíme volné dny a těšíme se. Chtěla jsem vám nabídnout také něco zcela nového, co by se mohlo zařadit mezi nevšední zážitky prázdninového času. Myslela jsem na děti a mládež a našla jsem jednu takovou knihu, která je nově zařazena do knihovny.

Oldřich Selucký

Pavel, dobrodruh víry

*Karmelitánské nakladatelství 2004,
86 stran*

Při četbě této knihy jsem si uvědomila, jakou senzací bylo působení prvních apoštolů. Oni, kteří Krista zažili, vyprávěli o něm s nadšením a s odvážným přesvědčením, věděli... Stejně tak sv. Pavel, opravdový muž činu, který na sobě zakusil Boží působení, nemohl jednat jinak. V době, kdy pověrčivost a víra v nej-různější bohy byla každodenní součástí života, přišel s něčím nepřijatelným a převratným. Působil rozruch svým vystupováním i činy (zázraky). Je tak zajímavé sledovat podrobněji cestu

sv. Pavla i s nahlížením do mapy. To si teprve člověk uvědomí, kolik toho nacestoval. Opravdové dobrodružství s krásnými ilustracemi Zdeňky Krejčové. Vhodné jako rodinné čtení pro malé i velké. (Na základě této knihy jsem si se zájmem přečetla souvisle celé Skutky apoštolů...)

Další malá knížka „do kapsy“, tentokrát pro dospělé, je dalším titulem duchovní literatury doporučené jedním naším farníkem.

Hanna Skandar

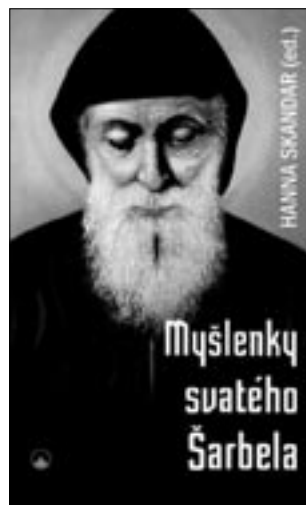
Myšlenky svatého Šarbela

Karmelitánské nakladatelství 2018,

76 stran

(Kniha není součástí farní knihovny!)

Samotný životopis světce v úvodu knihy, narozeného jako Josef Antonín Machlůf v roce 1828 (†1898) v Libanonu, známého více pod řehoním jménem Šarbel, zaujme. Člověk velmi inteligentní a vzdělaný, ale stále neskutečně pokorný. Šarbel prožil většinu svého života jako poustevník. Lidé – jak křesťané, tak muslimové – ho v jeho samotě vyhledávali pro jeho moudrost i schopnost uzdravování. S laskavostí je přijímal a věnoval se jim. Nejvíce zázračných uzdravení se událo a stále děje až po jeho smrti. Knižka obsahuje dále záznam krátkých promluv světce. Jsou to nahuštěné myšlenky, poznání a doporučení, ze kterých je zřejmá duchovní hloubka světce.

ÚRYVKY Z KNIHY:

„Vaše osobní modlitba o samotě s Pánem vás povede k Božímu srdci. Vaše modlitba v rodinném kruhu vás povede do středu Svaté Trojice. A vaše společná modlitba v srdci církve vás utvrdí v tom, že jste Kristovým tělem.

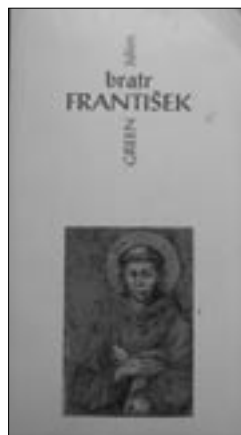
Modlete se. Člověk, který se modlí, prožívá tajemství lidského bytí, zatímco člověk, který se nemodlí, sotva existuje.“

„Poznání potřebuje lásku, aby se z něj mohlo stát pochopení. Ať je vaše poznání sebevětší, nemůžete pochopit, když nemilujete. Láska je mnohem ušlechtilejší než rozum. Logika lásky je mnohem dokonalejší než logika rozumu.“

„Válka Zlého proti Pánu je válkou vedenou proti rodině. Je podstatou jeho války proti Pánu, protože rodina je obrazem Božím. Od začátku stvoření tohoto vesmíru se Zlý horlivě snaží zničit rodinu. (...) Udržujte své rodiny a chraňte je před záští Zlého pomocí Boží přítomnosti. Chraňte je a udržujte je modlitbou, rozhovorem, dobrými vztahy a odpuštěním, upřímností a věrností a ze všeho nejdůležitějším nasloucháním.

Naslouchejte jedni druhým ušima, srdcem, ústy i dlaněmi. Vzdalte své ruce od lomozu tohoto světa, protože jako zuřivá bouře a síla vln, když proniknou do domu, vše rozhází a zničí. Ochraňujte teplo rodinného krbu, protože ho nemůže nahradit ani vřelost celého světa.“ (Napsáno na konci 19. století!)

Muž, který mě upozornil na tuto knihu, vzpomněl také další knihu, která ho velmi zasáhla. Je to velmi pěkně sepsaný životopis svatého Františka na základě historických faktů od **Juliena Greena: Bratr František**. Náš farník na základě četby této knihy se v mládí vydal stopem do Itálie, aby Assisi, místo světcova života, navštívil. Měla jsem podobnou zkušenost, neboť četba této knihy silně zapůsobila i na mě. I já jsem přibližně ve svých 25 letech využila jejích textů, abych s nadšením mohla i další lidi zavést na místa, kde sv. František žil a více jim ho mohla přiblížit. Doporučuji vám tedy tuto knihu,

neboť je možné, že pokud si ji přečtete, rozhodnete se i vy pro cestu do Assisi...

Tento titul v knihovně máme. Byla uvedena v Oku na měsíce červenec a srpen v roce 2022.

Na tomto odkazu, na který jsem zrovna natrefila, najdete vyjádření dalšího čtenáře této knihy, který se rovněž vydal za sv. Františkem: <https://www.databazeknih.cz/knihy/bratr-frantisek-29506>.

Přeji vám krásné prázdniny!

knihovnice Marie

SMĚJEME SE S REDAKČNÍ RADOU

Přijde turista do hotelu: „Přál bych si pokoj s tekoucí vodou.“
„Tak to jste měl přijet před týdnem, pane. Střechu už nám opravili.“

*„Haló, to je Ústav pro jazyk český?“
„Hej, čo si želáte?“*

INFORMACE

Aktuální informace naleznete také na farních webových stránkách www.farnost-olomouc-hejcin.cz.

HEJČÍN:

ZMĚNY BOHOSLUŽEB: Mimořádně bude mše svatá **v úterý 16. července** (slavnost Panny Marie Karmelské) a **v úterý 6. srpna** (svátek Proměnění Páně). Pravidelné bohoslužby nebudou **od pondělí 26. srpna do soboty 31. srpna** (exercicie bratří karmelitánů).

Každý pátek po skončení večerní mše svaté je v hejčínském kostele příležitost do 21 hodin k **tiché adoraci**, kromě pátku 30. srpna. V pátek 12. července a v pátek 30. srpna vždy od 20.15 hodin budou do adorace **vkládány modlitby za farnost**.

Návštěva nemocných se uskuteční ve čtvrtek 4. července, další pak ve čtvrtek 1. srpna.

Slavnost sv. Cyrila a Metoděje a zároveň **92. výročí posvěcení kostela** oslavíme v Hejčíně mší svatou v pátek 5. července v 17 hodin, kterou bude sloužit P. Miroslav Herold, SJ. Bohoslužbu doprovodí zpěvem smíšený pěvecký sbor ze Stříbrnic u Uherského Hradiště.

Po mši svaté proběhne v 18.30 hodin v kostele **přednáška s cyrilometodějskou tematikou: „Staroslověnské překlady evangelií“**. Doc. Mgr. Miroslav Vepřek, Ph.D., nám podá přehled o současném stavu bádání o cyrilometodějském překladu evangelií. Představí nejstarší dochované rukopisy a seznámí nás s charakteristikou překladatelské techniky, a to i prostřednictvím dvou předmluv, které sepsal sám sv. Konstantin-Cyryl. Součástí přednášky budou také ukázky z evangelních textů.

Od 20 do 21 hodin bude pak v kostele **tichá adorace**.

Mše svatá za dobrodince opravy hejčínských varhan bude sloužena ve čtvrtek 11. července v 17.30 hodin a v pondělí 12. srpna v 17.30 hodin.

Letošní **cyklopout'** se bude konat od pátku 12. července do pátku 19. července po trase: (Olomouc – Bánovce nad Ondavou – vlakem) – Vysoká nad Uhom – Vranov nad Topľou – Lipany – Litmanová – (Poprad – Olomouc – vlakem). Bližší informace a přihlášky: Jiří Hubička, tel. 736 458 520.

Farní spoření proběhne v neděli 21. července a v neděli 18. srpna.

Ve čtvrtek 25. července slaví **narozeniny olomoucký arcibiskup Mons. Josef Nuzík** (58 let). Pamatujme na něho v modlitbě.

Několik **celosvětových dní modlitby**: neděle 28. července – Světový den prarodičů a seniorů; čtvrtek 22. srpna – Mezinárodní den obětí náboženského násilí; neděle 1. září – Světový den modliteb za péči o stvoření.

Farní příměstský tábor pro děti od 7 do 13 let se bude konat od pondělí 29. července do pátku 2. srpna. Kontaktní adresa je: *farni.tabor.hejcin@seznam.cz*.

V sobotu 17. srpna v 8 hodin bude **mše svatá** v Hejčíně obětována **za zemřelého P. Aloise Juráně, O.Carm.** († 17. srpna 2011).

Arcidiecézní pout' rodin na Svatém Hostýně se koná v sobotu 31. srpna. Podrobnější informace najdete na internetových stránkách *www.rodinnyzivot.cz*.

V neděli 1. září v 10 hodin v Hejčíně bude mše svatá více zaměřena na rodiny s dětmi a při mši svaté bude **žehnání školních tašek, požehnání školákům a pedagogům**.

Setkání pastorační rady farnosti bude v pondělí 2. září. Daniel Dehner byl dle stanov zvolen jako její zástupce do ekonomické rady farnosti.

Malou pout' (či výlet) pro rodiny s dětmi i všechny ostatní zájemce plánujeme na sobotu 7. září. Zveme vás, vyhradte si tento termín.

Letošní víkend pro muže **Chlapi sobě** se uskuteční opět v Dolní Moravici na chatě U Rotterů od pátku 13. září do neděle 15. září. Kontakt pro zájemce: Jiří Hubička, tel. 736 458 520.

V sakristii hejčínského kostela, nejlépe po mši svaté, je možné zapisovat **úmysly mší svatých do konce roku 2024.**

* * *

HORKA NAD MORAVOU:

Pobožnost u kapličky Navštívení Panny Marie v Chomoutově se bude konat v neděli 30. června v 15 hodin.

Slavnost sv. Cyrila a Metoděje oslavíme v Horce nad Moravou mší svatou v pátek 5. července v 8.20 hodin.

Mimořádně bude mše svatá ve čtvrtek 15. srpna v 16.15 hodin. Oslavíme **slavnost Nanebevzetí Panny Marie.**

V neděli 1. září bude mše svatá více zaměřena na rodiny s dětmi a při mši svaté bude **žehnání školních tašek, požehnání školákům a pedagogům.**

* * *

KŘELOV:

V neděli 1. září bude v 9 hodin **poutní mše svatá** (hostem je novokněz P. Dominik Smeja, O.Carm.).

Zpravodaj římskokatolických farností Olomouc-Hejčín,
Horka nad Moravou a Křelov.

Adresa redakce: Římskokatolická farnost, Cyrilometodějské nám. 1,
779 00 Olomouc 9,

tel.: 733 102 175, e-mail: faolomouc-hejcin@ado.cz,

internet: www.farnost-olomouc-hejcin.cz, www.facebook.com/farnosthejcin.

Redakční rada: P. Gorazd Cetkovský, O.Carm., Daniel Dehner,
Ondřej Koupil, Jaroslava Krejčí.

Tisk Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2024.

Příští číslo: 1. září 2024, redakční uzávěrka: 18. srpna 2024.